

Ὁ κόρφος του δ' ουρδούριζε φείραις ἀμυγδαλάταις
καὶ φυτοφάγον πάντοτε τὸν εἶδα πατριώτην,
κι' ἐχόρταινε νυχθημερὸν μὲ χόρτα καὶ σαλάταις,
μὰ τώρα πλέον ἀφῆσε τὴν δίαιταν τὴν πρώτην
καὶ κρεωφάγος ἔγινε μ' ἵπποποτάμου πάχην,
κι' ἄς χαίρεται ποῦ τᾶχει.

Βλέπεις αὐτόν, ποῦ τὸν φθονοῦν πολῖται ψωραλέοι;
κύττα πῶς κοκορεύεται μ' ἄλλους ποῦ κοκορεύονται,
κι' ἄλλα κεφάλια βλέπωντας σὰν τὸ δ' δικό σου λέει:
τέτοια κεφάλια ξικολοῦν... ἄς πᾶνε νὰ κουρεῖονται.

Ἐκείνοι ποῦ δὲν ἄλλαξαν τὴν κεφαλὴ των κλαίνε,
καὶ γὰρ τὸν λύκο, Φασουλῇ, μὴ λησιμονῆς τί λένε.
Ὁ λύκος κι' ἂν ἐγέραςε κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμη του, μὴτε τὴν κεφαλὴ του.

Κι' ἐφέτος πάλιν ἔμεινα τὸ περσυνὸ βουβάλε...
ἄς εἴμποροῦσα ν' ἄλλαζα κάθε στιγμὴ κεφάλι,
καὶ τοῦτο μου τὰνθρωπινὸ
νὰ τῶκανα γαῖδουρινό.

Μέσα σὲ τόσ' ἀνθρωπινά, ποῦ μὲ μυαλὸ περνᾶνε,
νομίζω τὸ γαῖδουρινὸ πῶς ποικιλία θάνατι
Ἀνθρωπισμὸς πλῆμυρῆσε κι' ὁ κόσμος τί θὰ γένῃ;
ἀνθρωπισμὸς πλῆμυρῆσε σ' τὴν πλάσι τὴν καινούρια,
καὶ τὸ φανάρι δώστε μου τοῦ πάλαι Διογένη...
αὐτὸς ἀνθρώπους γύρευε, κι' ἐγὼ ζητῶ γαῖδούρια.

Καρνάδαλος ποῦ γέραςε,
σ' τὴν κεφαλὴ μας πέρασε
τρανὸ σκορδοστεφάνι.

Εἶδε καὶ σφρίγγος λαϊκὸν
καὶ πνεῦμα νέον Ἀττικόν,
κι' ἐξήγησε λεκάνην.

Καὶ θαυμάσας τόσον κλέος
καὶ κηφήνας Πρυτανείων,
καταφθάνει νυσταλέος
εἰς τὸν τόπον τῶν κρανίων.

Κι' ἔτσι λέει μοναχὸς τρισμακάριον αὐτό,
ποῦ δὲν δίνει γι' ἀνθρωπιά μὴτε κάλπικο λεφτό,
καὶ τρισάθλιον ἐκεῖνο,
ποῦ γι' αὐτὴν πονεῖ καὶ σκάνει...
πρέπει νὰ σταλῇ σὲ Τήνο
καὶ σὲ Κέρκυρα νὰ γιάνῃ.

Εἰκόνες μερικαὶ
τὰ μάλα πλαστικῇ.

Σὲ κρύους μασκαράδες
μοιράζουσε παράδες,
μοιράζου καὶ βραδεῖα.

Καὶ γίνονται μὲ τᾶλλα
ταμπλό βιβάν μεγάλα
σ' τὴν Τουρκικὴν Πρεσβεῖαν.

Πρῶτο ταμπλό. — Γιὰ τὸν Κιεμάλ φωνάζουν τὸν Βεζύρη
καὶ τέλος τὸν ἀλλάζουσε κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρον.

Ἄλλο ταμπλό. — Κρίσις λυσσῆ
μὲς σ' τὴν Σταμποῦλ ἀγρία,
καὶ φέρουν τὸν Χιλήμ Πασσά
μέσα σ' τὴν Βεζυρεία.

Σουλτάνος κλαίει σήμερα τὴν πρώτην περηφάνειαν του
γιατὶ δὲν ἔχουν πέρασι σὰν πρῶτα τὰ φερμάνια του
τὸν Πατισῶχ τὸν ἄμοιρο τὸν τρώει τὸ σεκλέτι
γιατ' οἱ Νατόνκοι μ' ἔμπορουν ν' ἀλλάξουν τὸ Ντοβλέτι.

Βλέπει κι' αὐτὸς ἀπὸ ψηλὰ
χωρὶς τζουτζέδες νάνους
δτι πολλοὺς γεννοβολᾷ
τὸ Σύνταγμα Σουλτάνους.

Σουλτάνος βλέπει θλιθερὸς ἀπὸ τὸ παραθύρι
πῶς τόσα μὲ τὸ Σύνταγμα φυτρώνουν Κομητάτα,
κι' ἔχουν αὐτὰ τὴν δύναμι ν' ἀλλάζουσε Βεζύρη
χωρὶς νὰ τὸν ῥωτήσουνε τὰ τρεῖς ἀνάθεμά τα.

Εἰκὼν ἄλλη πλαστικῇ,
λίαν Συνταγματικῇ
κι' ἀληθῶς Ἑλληνικῇ.

Ἐξορμῶν κι' Ὀθωμανίδες
κατὰ πάντα ζηλευταῖς,
καὶ φουκτώνουσε σανίδες
γιὰ τὸ Σύνταγμα κι' αὐταῖς.

Βλέπει τώρα κι' ἡ Τουρκία
Κομητάτα γυναικεῖα,
κι' Ὀδαλίσκας ἀλαλῶζον
καὶ Βεζύρηδες ἀλλάζον.

Ἐπαθάν ὑπερτροφίαν Συνταγματικὴν κι' ἐκεῖνοι,
καὶ κανένας δὲν θὰ μείνῃ,
ποῦ νὰ μὴν παραληρῇ
γιὰ τὸ Σύνταγμα μὲ τρέλλα,
κι' ἄγρυπνος νὰ μὴ φρουρῇ
τοὺς θεσμοὺς μὲ μανθέλα.

Τί ταμπλό βιβάν καὶ τοῦτα... τραλαλὸ καὶ τραλαλά...
σ' τὴν Τουρκία Κομητάτα γιὰ τὸ Σύνταγμα πολλά,
κι' ἐδῶ πέρα Κομητάτο γιὰ Συντάγματος ἀμώμου
μασκαράδες σοβαροῦς,
ποῦ καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς
διυλίζουν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα κάθε νόμου.

Τί χαράϊς παντοῦ, τί γέλοια,
τί γκαμήλαις, τί κουρέλια,
τί θεσμοφρουρῶν πομπή! .
ἴστω Συντάγματος τὰ μ' πέλιζα
δὲν ἀπέμεινε τσαμπὶ
γιὰ νὰ κόψουν τὰ κοπέλια.

Βλέπω κι' εἰκόνας πλαστικῇς
πραγματικῇς Ἑλληνικῇς.
Πρῶτο ταμπλό. — Παραίτησις τοῦ Κόντε τοῦ Βεζύρη
καὶ κλείσιμο καὶ προσευχὴ μέσα σὲ μοναστήρι.

Εἰκὼν δευτέρα πλαστικῇ...
μ' ἓνα μεδίσταμα γλυκὺ
κι' ὁ Στάης ὁ Κυθήριος
καὶ τῆς Παιδείας κύριος
προέρχεται σ' τὸν μοναχὸν ὡς ἀν καλογεράκι,
καὶ λέει πῶς τοῦ ῥίχτηκαν γιὰ τὴν Μονὴν Πετράκη.

Ἰδοὺ καὶ τρίτη πλαστικῇ
καὶ λίαν διπλωματικῇ.
Προέρχεται κι' ὁ Μπαλατζῆς ὁ τῆς διπλωματίας,
τόσας ἐξωτερικὰς ἰδὼν περιπετείας,
ὡς ἀν Ἀγινορείτης
κι' ὡς εἶδος Ριζαρίτης.

Τὸν πλησιάζει σύντομος μὴ γνώμη νὰ ζητήσῃ
τί στάσι νὰ κρατήσῃ
γιὰ τοῦ Κιεμάλ τὴν ἀλλαγὴν,
κι' ὁ Θεοτόκης τὸν κυτᾷ
καὶ λέγωντάς του τὰ καὶ τὰ
δὲν τρεῖς φοραῖς τὸν εὐλογεῖ.

Ἀλλ' ὅμως κι' ὅσοι Σύμβουλοι προσήλθαν ρασοφόροι,
κι' ἔλοι μαζί γονυπετοῦν
καὶ τὴν εὐχούλα του ζητοῦν,
κι' αὐτὸς πολλὰ τοὺς ἤνχητο καὶ τοὺς ἐπαρηγόρει.

Εἰκὼν τετάρτη πλαστικῇ
κι' ἀληθινὰ σπαρτακτικῇ.
Κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινὸς σιμόνει πρὸς τοῖς ἄλλαις
μεγάλα νομοσχέδια βαστάζων ὑπὸ μάλῃς.

Ὡς εἶδος Καπουκίγος
μὲ μὴ καυκούλα μαύρη
προέτρεξε κι' ἐκεῖνος
τὸν Θεοτόκην νὰ βρῇ.

Δώσε μου τὴν εὐχὴ σου
μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου.
Σοῦ δίνω τὴν εὐχούλα μου
μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχούλα μου.

Εὐλόγησέ τα, πατέρα, τὰ νομοσχέδιά μου...
τί τράβηξα μὲ τοῦτα νάλθοῦν εἰς ὦραν γάμου.
Ἄς εἰν εὐλογητὰ,
παιδάκι μου, κι' αὐτά.

Κι' ἂν δὲν τὰ περάσω, πατέρα, κι' ἂν ἴδω πῶς πᾶν χαμένα
τότε πᾶν θ' ἀποχωρήσω μὴ γιὰ πάντα σὰν καὶ σένα,
τότε τὴν Βουλὴν θ' ἀφήσω μὴ γιὰ πάντα νὰ χάσῃ,
τότε, πάτερ μου Φακίρη,
κάνε με κανδυλανάφη
σ' τὸ δικό σου μοναστήρι.

Ἄν αὐτὰ δὲν τὰ περάσω
δὲς μου ναικέου ράσο,
κι' αὐτὸν με πρὶν βράδυ.

νά σ' ἀνάδω τὰ καντύλια
μὲ μικρὰ μικρὰ φιλύλια,
ποῦ πολὺ δὲν πίνουν λάδι.

Τέτοια κι' ἄλλα μὲ χολή
στὸν Ἡγούμενο' μιλεῖ,
κι' ὁ σεβάσμιος πατήρ
καὶ παρεκτεθειὲς σωτήρ
καὶ τὰ θεὰ σηκώνει χέρια, κι' εὐλογεῖ τὸν Πατρινὸ
μὲ τὸ μαῦρο ντόμινο.

Κι' ὅλοι μονάζουν
κι' ὅλοι στενάζουν
κι' ὅλοι φωνάζουν:

Ἀλεξιτήριε,
πάτερ σωτήριε,
δόξα σοι, κύριε.

Ἄλλο ταμπλό περίφημο, ποῦ χάσκουνε πολλοί...
ὁ σεβαστὸς Ἡγούμενος ἀφίνει τὸ κελλί,
κι' ἔξαφνα διορίζεται χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ
γραμματικὸς τοῦ Βασιλεῖα μαζί μὲ τὸν Διονύση.

Ἄλλο ταμπλό τῆς ἐποχῆς
γιά τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς εὐτυχεῖς.
Ὁ Ράλλης, τὸ χρυσὸ μαλλί,
ποῦ σφιγγεται νὰ δράσῃ,
πηγαίνει μόνος στὴ Βουλὴ
γιά νὰ συνεδριάσῃ.

Μὰ δὲν βλέπει τοὺς κλητῆρας, μήτε βουλευτὴν κανένα,
καὶ μονάχος ψιθυρίζει:
ἀποχώρησις κι' ἐμένα
σὰν τοῦ Κόντε μοῦ μυρίζει.

Κι' εὐθὺς μὲ φούρια καὶ τόσον ζήλον
καλεῖ στὸ σπῆτι πολλοὺς τῶν φίλων.
Καλῶς σὲ δόρηκαμε, κύρ Δημητράκη...
καλῶς σὰς δόρηκα... καὶ πάλι χαίρετε...
ἀποχωρήσεως ἔχω μεράκι...
Βουλὴ κλεισμένη δὲν ὑποφέρεται.

Κι' αὐτοὶ χολιάζουν, κι' αὐτοὶ κορώνουν,
καὶ χολιασμένοι στὸ μπρίτς τὸ στρώνουν,
κι' ἔπειτα λένε στὸν χρυσομάλλη,
ποῦ δὲν τὸν κάνουν νωθρὸ τὰ χρόνια:
κι' ἀπὸ χρόνου τὸ Καρναβάλι...
τῆς ὑγείαις τὰ μακαρόνια.

Ταμπλό γεραίρει ζηλευτὰ
καθένας κουδουνάτος,
τέτοια ταμπλό καθὼς αὐτὰ
φέρνουν ταμπλά στὸ κράτος.

Τέτοια δὲν ἔγιναν ποτέ...
ἀποχωροῦν καὶ βουλευταὶ
μέσ' ἀπὸ Βουλευτήρια.

Κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ πῇ,
κι' ὅλοι βαδίζουν χαρωποὶ
πρὸς ἀποχωρητήρια.

Ἄλλ' εἰκὼν πλαστικωτάτη
καὶ ψυχαγωγικωτάτη.

Μὲ παιᾶνας Ἀρλεκίνων
ἀποθέωσις ἐκείνων,
ποῦ τὸ ξένο τρῶν καρβέλι.

Καὶ σὲ Πάνθεα προγόνων
ἀναστήλωσις εἰκόνων
τοῦ Τσουληῖ καὶ τοῦ Νταβέλη.

Ἄλλο ταμπλό περίφημο μὲ μουσικὴν ὀρχήστρας...
ἐμφάνισις τῆς παλαιᾶς ἐκείνης Ὀθωνίστρας
μὲ τὰ τενεκεδένια τῆς παράσημα στὸ στήθος,
κι' ὅπου συγχρόνους ἀπαντᾷ μὲ παρασήμων πληθος,
ἀμέσως τρέχει σὰν τρελλή
καὶ μὲς στὸ στόμα τοὺς φιλεῖ.

Ἄλλο ταμπλό περίφημο, ποῦ τρέχει τὸ λεφουσί...
γιατροὶ μεγάλ' ὑπόσχονται πολλῶν πασχόντων ἴσιν,
κι' ἐμφάνισις ἀνέλπιστος ἐκείνου τοῦ Μπουρδουση,
ὁποῦ, καθὼς γνωρίζομεν, ἔπασχ' ἐλεφαντίσιν.
Γελᾷ καὶ στέφει μὲ ψαλμοὺς καὶ προσφωνήσεις τῶν
τὰς κεφαλὰς τῶν καθ' ἡμᾶς τὰς ἐλεφαντιώσας.

Ἄλλο.— Φαιδρότης πανταχοῦ τῆς χώρας τῆς ἀλκίμου
κι' ὅλοι κομμάτια τραγουδοῦν τῆς Χήρας τῆς Εὐθύμου.
Καὶ μόνο μὲ ξερὸ ψωμί
κόσμος χορεύει κι' εὐθυμεῖ.

Κι' ὁ Περικλέτος, ποῦ γελᾷ σὰν τὸν Ἱερεμία,
θέλω νὰ κλάψω, μοῦλεγε, στὴν πλάσι τὴν τρελλή
γιά τῶν Ρωμηῶν τὴν ὄρεξι· καὶ γιὰ τὴν εὐθυμία,
μὰ δάκρυα δὲν μοῦρχονται, καυμένη Φασουλῇ.

Κι' ἐγὼ σὲ τοῦτον εἶπα:
πίνε νὰ γίνῃς σκνίπα,
κι' ὅταν κρασοκατάνυξις σὲ συγκινήσῃ, βλάμη,
τότε θὰ δῇς τὰ δάκρυα νὰ τρέξουνε ποτάμι.

Ἀγτερογάλης ἄγριος βγήκε στὸ Βερολίνον
καὶ ἀθεταὶ στῶν γυναικῶν τὸ στήθος ἐπιδάτης,
ἀλλ' ὅμως στὸ Βασίλειον τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων
λένε πῶς κι' ὁ Καρναβάλας περὶ νὰ γι' ἀγτερογάλης.

Ἦναι καμπύραις ποτικίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ λαμπρὸς Λουκάς ὁ Ρούφος, τὸ παιδί τοῦ Κανακάρη,
τῶν Πατρῶν ὁ βουλευτὴς καὶ τῶν Πατρῶν καμάρη,
ἐμνηστεύθη τὴν καθ' ὅλα πολυφίλητον Ἑλένην
Παπαγεωργακοπούλου, κόρην κεχαριτωμένην.
Κι' ἐπευχόθη κι' ὁ Ρωμηὸς νὰ πετᾷ στὸν βίον κούφη
κι' εὐτυχίαις νὰ ρουφᾷ μὲ τὸν Ρούφο μονορούφι.